

הלכות עירובין שסח"שסמ

תשסמ

באמת יותר טוב לערב כל ערב שבת כי רוב פעמים מצה של עירוב מתקלקלת ומתעפשת מאורך הזמן ואינה ראויה לאכילה והרי היא כמו שכלתה לגמרי וכל המערב בכל ערב שבת יש לו לאכול העירוב למחר כמו שיתבאר בס"י שצ"ד.¹

והרונצא לעשות על צד היותר טוב יערב משלו בכל ערב שבת ויזכה לכל הקהל ע"י אחר וכוה אין חשש אם יתקלקל העירוב שבבית הכנסת² ולא יברך על שלו כיון שיש עירוב בבית הכנסת ושמו הוא כשר והברכות אינן מעכבות³:

שסמ באיזה אופן מקנין העירוב וכו סעיף אחד:

א הנותן מעות לנחתום⁴ ואמר לו אם יבוא בני החצר לקנות ממך ככר לעירוב וכה לי בעירוב שיהא לי חלק עמהם בשביל מעה זו אינו עירוב לזה⁵ שמעות אינן קוננות עד שימשוך⁶ ואפילו אם זיכה הנחתום הכבר לכל בני החצר כולם בכלל ע"י אחר⁷ במתנת חנם והרי גם זה הוא מכלל בני החצר ונתכיון הנחתום שגם זה יזכה ויהיה לו חלק בככר זה מכל מקום לא נתכיון הנחתום שיוזכה בו זה ע"י הזוכה שיהא נעשה שלוחו כמו שנעשה שליח לכל שאר בני החצר שמוזכר להם הנחתום כמתנת חנם אלא דעת הנחתום הוא שזה יש לו ככר וכות בככר זה בשביל המעה שנתן לו ולשאר בני החצר שנותן להם מתנת חנם להם בלבד⁸ הוא שעושה את הזוכה שליח שיוזכה בשבילם אבל לזה אינו עושה שליח כלל ונמצא שאין לו חלק בעירוב (אבל אם יש בדעתו שיהיה הזוכה שליח לזה כמו לשאר בני החצר קנה עירוב⁹).

ואם אמר לו ערב לי קנה עירובי בכל ענין אם זיכה לכל בני החצר כולם בכלל שהרי עשאו שליח לערב לו בענין שיועיל וכיון שאי אפשר להיות לו עירוב אלא אם כן זיכה לו ע"י אחר¹⁰ כמו לאחרים שלא נתנו מעות הרי זה כאלו אמר לו שיוזכה לו ע"י אחר כמו לאחרים ולא זיכה במעה בלבד¹¹ והזקה שליח עושה שליחותו¹².

ואפילו אם אמר וכה לי אם נתן לו כלי¹³ שיקנה לו בתורת קנין סודר¹⁴ קנה עירוב.

ואם נתן מעה לבעל הבית ואמר לו וכה לי בעירוב קנה עירוב¹⁵ לפי שאין דרך בעל הבית למכור פת משלו ולדעת שיקנה לו במעותיו פת מן השוק אמר לו כן וכאלו אמר ערב לי שעשאו שליח לערב והזקה שליח עושה שליחותו¹⁶ ומן הסתם קנה לו וזכה בשבילו או זיכה לו ע"י אחר משלו:

הא אפילו נתכיון לזה. אבל דפ"י מ"דש אתי שפיר ג"כ קושיית הט"ו ס"ק ב). וראה לקטני ס"י שפ"ב סוף ס"ז. ש"ת צ"צ ח"ד"ע ס"י ע"ה אות פ. שם ס"י ש"ע. ח"י צ"צ ג. ב. פס"ד רפ"א, א.
ה דא"ש שם פ"ז ס"י יג. טור.
ו שמואל שם. מור וש"ע.
ז ע"י מ"א ובי"ו ותוס' יום טוב ובי"ח שם.
ח טור. מ"ז ס"ק ב. מ"א ס"ק ב.
ט ור"י שם ד"ה אלא דאמר. מור וש"י ס"ק ה. ובמבואר בעירובין ג"כ, א.
י שמואל שם. מור וש"ע.
יא רש"י שם ד"ה אבל כלי. מור וש"ע.
יב ר"ב שם. מור וש"ע.
יג רש"י במשנה שם ד"ה ומדוך. מור. מ"ז ס"ק ה. מ"א ס"ק ג.

מ מ"ה ברמ"א (שם ס"ב). ובשו"ע"ר הוא בס"י שצ"ג סעיף ג.
נ מ"ה מ"ה הלכות עירובין חצרות אות ב. מ"ז שם.
ז שם פ"א. כ. רש"י במשנה ע"ה לא זכה. מור וש"ע.
מ"ז שם. ובדלעלו ס"י שסוף סוף ס"ה.

סימן שסט

א משנה עירובין פ"א, א כהכמים. מור וש"ע.
ב מור וש"ע.
ג שם פ"א. כ. רש"י במשנה ע"ה לא זכה. מור וש"ע.
ה"י"ב ס"י קנה ס"א.
ד רש"י שם. טור. עינין תוס' יו"ט במשנה שם ד"ה לא וכו' וב"ח ד"ה נמש' אפילו אם זיכה (וכפי דברי ט"ו ס"ק א ובי"ד ד"ה) ומש' אפילו אם זיכה ומ"א צ"ע"ג בעירוב לו מ"א מחייב בדי זיכו ע"י אחר. עינין מניד משנה הל' עירובין פ"ו הל' וטור קשה למה ל"י האי טעמא שבטור